

Megjelenik a lap **Temesvárott** minden **kedden**.

Előfizetési díj akár helyben, akár postai szétküldéssel:

Egész évre 6 ft. pp. = 6 f. 30 kr. ujp.

Fél évre 3 ft. pp. = 3 f. 15 kr. ujp.

A helybeli előfizetők a lap házhozordásáért rendelést tehetnek, a lap kiadó hivatalában.

Szerkesztői iroda: belváros piac 12. szám, első emelet.

DELEJTŐ.

A tudomány, anyagi érdekek és szépirodalom közlönye.

Jelige: Csak az a nemzet vész el, mely önmagát elhagyja.

Előfizethetni helyben Hazay M. és fia Vilém. könyvnyomdájukban, vidéken minden cs. kir. postahivatalnál a szerkesztőséghez utasítandó bérmentes levelekben.

Hirdetések mindenközhasználatban lévő nyelven fölvetetnek. A beigtatásért minden három hasábos egyes sorért 4 p. vagy 7 uj krajcárnyi díj számítottatik.

Kiadó hivatal: belváros, bécsi utca U h r m a n n k á r t o n műkereskedésében.

Kedd, július 23. 1861.

30. szám.

Negyedik évi folyam.

Ki koronázta meg Zápolya János magyar királyt?

Mídon a „Vasárnapi Ujság 27. és 28-ik sz. 314 és 328 lapjain Zápolya János királyválasztását s megkoronáztatását illetőleg Podmanitzki nyitrai püspököt mint koronázót olvastuk, Istvánffy szelleme intőleg utasított a 9-ik k. 135-ik lapjára, hol ezeket olvastuk: „conditio non aq̄sque publico omnium luctu et lacrymis in Aede D. Virginis Matris regis funere, in qua alii quoque reges Condi solebant, tandem coronativ peracta fuit praesentibus fere omnibus proceribus etiam in, qui Ferdinando austriaco Annaeque coniugi eius in occulto favelant. Eam autem ex gontificalibus libris depromtam Paulus Vardanus quem Voivoda Archiepiscopus Strigoniensem declaraverat ac Stephanus Brodericus Episcopus Vacensis, Johannesbue Statilius, quem ex praeposito Veteris Audaie Episcopus Albae Juliae fecerat, solitis ceremoniis perfecere“ hasztalan kerestük itt Podmanitzkit s bár hol találta is K. M. az említett főpapot ily fontos ügyben működni, a hitelességre elsőseget adunk a tanubizonyítmányban Istvánffynak, először mert hazai író, másodsor mert kortárs s bár Zápolya 1540 Jul. 22-én meghalván, Istvánffy ekkor öt éves gyermek volt, kétséget sem szenved, hogy a jeles író élő bizonyságok után indulva, a miket irt, nem ingadozó nádszálra, hanem megdönthetlen sziklára alapította; egyébkint a 80 éves agg (meghalt Istvánffy 1615 april havában) tekintélyes állásánál fogva a magyar ügyek akkori viszonyaival leginkább ismeretes lévén akérmely más historicus tekintély fölött mindenkor megérdemli az eminentiát.

Vertler Mátyás.

A várakozás napjai.

Mint a lapok tudósítanak, sajtószertt jelenetekben mutatkozik Bécsben a nyugtalanság a válaszleirat iránti bizonytalanság miatt.

A f. hó 12-én tartott birod. tanács alsóházi ülésében békétlenül várak a követ urak, mikor fogja már az elnök a válaszleiratot felolvasni. Mindenről inkább szóltak a miniszter urak, csak a magyar

ügyekről nem, s talán az emiatti csalódás okozta, hogy a kedélyek a fölmerült tárgyakat igen ingerülten fogadák, s mint a „Sürgöny“ bécsi levelezője megjegyzi, maguk a tagok érezték, hogy a parlamentáris utról ezuttal is messze eltértek.

A pesti hangulat egész ellentétet képez a bécsivel. Kik már oly hosszú idő alatt várni tudtak, ez egy hét lefolyását, mert a legújabb hírek szerint enny időbe kerülne a válasz leirat megvitatása, bizonyára azon nyugodtsággal fogják bevárni, mely nemesak arról fog tanuskodni, hogy a nemzet mitől sem fél, mely őt jogos kívánalmaiban meglephetné, hanem annak is kétségbevonhatlan jeleit fogja feltüntetni, hogy a magyar, habár a bécsi reichsrath nagy részében esküdt elleneit látja is, a legmelegebb rokonszenvet érez folyton mind a kisebbségben álló német párt, mind a többi nemzetiségek iránt.

A bécsi lapok bizonyára fel fogják e várakozás napjait használni, hogy a magyar ügyek lehető győzelmét ne a jog győzelmének, hanem ármánykodás művének ismerje Európa. Már is beszélnek arról, hogy a magyarok Bécsben magas rangu hölgyekkel, kardinálokkal szövetkeznek, csak hogy a februári pátenst megdöntsék. Ily, s ehez hasonló hírek elegendők a reichsrath reményei gyöngeségét teljes mértékben elárulni.

Az angol lapok kisebb-nagyobb mértékben a kibékülés útját egyengetik, melyen Ausztria ismét erős állammá válhatik. Sőt a „Herald“, midőn a magyar alkotmány visszaállítását ajánlja Ausztriának, azon vigaszt teszi hozzá, hogy a magyarok ugyis rá fognak unni egykor, mint az irrek parlamentjökre, s belátandják, hogy az oly tiszteletlenül visszautasított közbirodalmi jogok előnyei jóval túlhaladják az ő kisszerű előjogukat. Ily reményteljes jóslatokban gyönyörködhetnek ugyan mások, de a magyar nemzet aligha fog érték biztos állásából csak egy lépésnyire is kilépni.

A hasonhangzásu kül-és belföldi híreknek tehát nem leendünk e hét folytán szükében, melyek mind ugyanannyi kelepécék lesznek kivette, hogy a közvéleményt ingataggyá tegyék.

Azon államférfiak, kik a nemzet ügyét Bécsben

képviselék, s kiknek lemondását a bécsi lapok már annyiszor kürtölék, bizonyára helyt állandanak ezen elhatározó napokban is s a felirat kívánalmait olyanakul fogják az illető legfensőbb helyen bemutatni, mint amelyek a kor igényeit teljesen méltányosaknak találják, s az alkotmány sarkalatos jogain alapuló módosításokat magukból ki nem zárják.

Ily értelemben készült válasz-leirati tervről beszélnék a legújabb hírek, sőt még többet is mondanak. Nem tartják lehetetlennek, hogy a békeszót maga a király viendi Budára (?) mi ha valósul, a bécsi centralisták végkép kiszalasztották kezeiből a bennünket rettentető hatalmat. Minden hírlapi eselfogás tehát e hir ellensúlyzására van s lesz e héten utba indítva.

Mi e sorainkat e pár szóval zárjuk be: itt az aratás ideje, ki mint vetett ugyarat; a nemzet bizva egyenes utoni haladásában, fáradalmi sikerében s remélve joga és szenvedése végleges diadalmában, az elhatározó napra nyugodtan várakozik.

A sz. Gothardi ütközet 1664.

Nagyfalu (Mogersdorf) térségével tulajdonkép azon hely Vasmegyében, hol a nemzetek vegyületéből egygyé olvasztott sereg a török félholdat megtörte, melynek halovány fénye a babérkoszoru után sovárgó Montecuculit mai napig örökíti. *) Magyar, Franciaország, a német birodalom és Ausztriai fiai egyesült erővel vívták a világhírű csatát, mely az ide három óranegyedre fekvő sz. Gothard mezőváros nevére kereszteltetett.

Zrinyi várát, uj-zerint, Montecuculi szemeláttára elpusztította a török; Zrinyi ezért panaszt emelt, ennek eredménye ismeretes; Egerszegh s egyéb szomszéd helyek hasonló sorsra jutottak. A török sereg Kanizsára keresztény Murán át Maria-Schamborg felé huzódott; gróf Coligni a francia sereg vezére Olaszországon keresztül ide gyűjtötte seregét, mely huszonhat szakasz lovasságból s gyalogezredekéből állott. — A török foglyok állítása szerint szándéka volt a nagy vezérnek török és tatár seregével Rába közt pusztítani és Gyórt elfoglalni; többen át is keltek már a Rábán, de ezeket működésükben hátráltatni Nádasdy magyar vitézeivel

*) Hammer-Purgstall 2-ik kijav. kiad. Pest 1840 54-ik k. III. r. 558—561 lap, hasonlóan leírja ezen ütközetet, kutforrásait idézve: Reninger, Ricaut, Montecuculi, Rintel, Ortelius sat. után. Valóban meglepő, hogy ő gróf Hohenlohe vezéről, kit e csatában nem csekély dicsőség illet, értekezésében egy árva szót sem említ, holott Ortelius folytatója, kire hivatkozik s ki ugyan akkor élt, és adatait a következő 1665. évben kinyomatta, II. r. 342 lap az eldöntő csata előtti intézményeket említvén, mondja: „Wie solches alles von Ihr Excell. dem H. Grafen v. Hohenlobe sehr wohl verordnet war“ sat. — de alig hihető az is, mit Hammer-Purgstall Spork lovas tábornokról e csata leírásában említ: „der General der Reiterei Johann v. Spork, des Lesens und Schreibens nicht kundig.“

nem volt elégséges; elhatároztatott tehát, hogy a lovaság (a horvát és a két vértés ezreden kívül) mintegy négyezeröttszáz, — nyolc ágyuval előre menjen, az elfáradt gyalogság pedig tüzerekkel, és a kevésbé gyakorlott lovassággal kövesse azokat. Terhes volt az átmenet egy mocsáron; mert a rajta levő hidat a parasztok saját biztonságok miatt már azelőtt elrontották. Gróf Hohenlohe gyengélkedő állapotában a gyalogsereggel akart elindulni, de Montecuculi kérésére a lovasághoz csatolta magát, mely két átmeneti pontot találva, a mocsáron keresztül hatolt.

Jul. 24-én a jobb szárnyat képező csász. sereg, mely az előcsapatot, az örgrófi sereg, mely az utócsapatot és balszárnyat tette, hegyen völgyön keresztül sz. Gothard felé vonult; az előcsapat a tett egyezkedés dacára be nem várta az utócsapatot s így ez nagy megfeszítés után egyesülhetett csak éjtajban. — A császáriak Sz. Gothardon tul; — a szövetséges sereg előtte; az örgróf pedig birod. seregével egy odon templom alatt, valamivel alantabb egy vonalban telepedett meg; a két vértés ezred egy magasabb vidéken volt felállítva; az előőrsi rendeletek elhatározzák. *)

Az ellenség a folyó kanyarodásánál több ágyut állított föl, hogy az átmenetet védelmezze, a birodalmi sereg hanyag örködése ezt nem gátolá s így csak későn vette észre, hogy a török a bal parton elsáncolta magát; — azután egész seregével felkerekedett a török és a víz kanyarodásnál áthuzódott; — a jantsárok Mogersdorfnál elsáncolták magokat; — heves rohammal neki ment most a török a hidnak, melyet a vértések a magyarokkal védelmeztek, a jantsárok tüze a sáncokból, a kapitányokat vesztett védelmezőket zavarba hozta, hátrálni kezdettek; Hohenlohe, ki ép az ebédnél volt, a hirre lovára ugrik, a hátrálókat buzdítja, mire a török, ki már a hidra kapaszkodott, vissza üzetett.

Gutnich, horvát ezredes, ki vastag husában megsebesítetett, jelentést tön, hogy a folyón alul több török átkelt már a vizen; e-ért a fővezér a maltai vitézekből egy kapitányt száz franciával, hatvan horvátal és Battyáni embereivel oda küldött, kik a további átmenetet meggátolták.

Augustus 1-én reggel 6 órakor a török Mogersdorf falunál gyülekezett össze, Hohenlohe tudósítá a badeni örgróft az ellenség szándékáról; mire Montecuculi Smidt vezérlete alatt elküldé a nassai és Kiel-

*) Steier és Magyarföld szélén a Rába folyamba ömlő Laufnitznál, Rába jobb partján emelkedik Sz. Gothard Cist. kolostor, balparton fekszik a csatater, alig kétezer lépésnyi széles terület. Egy óra távolnyira Sz. Gothardon felül Rába jobb partján van Seming (?) falu; közte és Sz. Gothard között középen Ejásfalu (hajdan e volt a mostani Tótfalu-Windichdorf neve) átellenében ennek Nagyfalu, Mogersdorf, — ez volt a csata központja. — A folyó jobb partján állott a török, balon a keresztény, amannak fővezéri sátora a vindischdorfi magaslaton, ennek átellenben a hegység töviben. — Mogersdorf és Windischdorf között a Rába kanyarodásánál volt a török működésének középpontja. — Meyern az említett falvakat régi néven Cerment és Goritschendorfnak nevezi.

mansecki csapatokat; jobb szárnyan voltak a császáriak, balon a franciák, a birodalmi sereg a centrumot foglalta el; — a támadás a keresztények részéről elkezdődött; a török futást szinlelt, de éppen ez volt a csalétek, mellyel az utánna rohanó keresztényeket elkábította; mert megfordulván, iszonyu mészárlást idézett elő; a keresztényeket rendetlen futásokban hasztalan igyekeztek a vezérek feltartóztatni, hasztalan vagdalta kardjával Valdek a szaladó tiszteket, Mogersdorf az ellenség kezébe került; Fugger tábornoszernagy, Pleittner számos tisztekel és köztvétezzekkel maradtak a csatatéren. A török szándéka volt a centrumot áttörni. E zavarban nagy nehezen lóra kapaszkodva, elszánt bátorsággal lelkesítette a beteges Hohenlohe a meinzi, münsteri, neuburgi, lüneburgi, württembergi harcosokat, kik nem csak kiverték az ellent a faluból, de annak visszafoglalhatásrai minden reményfonalát is elvágták, bátor az új viaskodásban sokat szenvedtek.*)

Ugyan az nap déltájban a török sereg rendkívüli mozgalmá általános támadási készüléteket gyanítatott; a keresztény hadvezérek tanácsa sok tanakodás után végre a csatarendet kidolgozta, mely félholdformában az ily alakzatu vízkanyarodásnál az osmanokat megsemmisítse. A török négy lovas ezreddel a jobb szárnyat (császáriak) hárommal a balt (franciák) s ugyan annyival a középet (centrum, birod. seregek) készült megtámadni; az elszánt keresztény sereg a Rába viz kanyarolatnál megvárta az ellent, ki rendetlen futásban kereste üdvét; a zavar általánossá vált, melyben a menekülni törekvők nagy része a vízbe lelte halálát! — Tizezeren felül volt a törökök vesztesége (M. Kováts Ján. „a magyar kronikának röviden lerajzolt sommája“ — írója szerint tizenkétezer) elhultak; Bosnia kormányzója — Ismail — a császár sógora, a jantsárok agája, harminc más agával s basákkal; a csata délután négy óráig tartott. Ez volt egyike a legnevezetesebb csatáknak nyílt téren, melyet valaha a keresztények a törökkel vívtak. A harcmezőn emelt kapolna mai napig fenntartja a véres ütközet emlékét.

Vertler Mátyás.

A „Kol. Közl.“ következő eikket ad jul. 14-ről marosszéki főkapitány Dósa Danieltől:

Most midőn a nagy áhámkérés gordiusi csomójának megoldása vagy a hatalom erőszaka általi ketté vágása áll bekövetkezendőben, most midőn a szólás még szabad a nélkül, hogy tudnók ha valjon holnap az lesz-e, s most, midőn még el van tettleg ismerve, hogy a ki felfogása szerint küzd az igazságért az ész fegyverével, az a béke apostola, mert csak a kedélyek megnyugtatása s a nemzetek jogér-

zetének kielégítése nyujthat biztosságot a könnyen bekövetkezendő várság ellen; egy szóval, most midőn a magyar alkotmányos párt az utolsó esatát vivja a béke fegyvereivel isteni és emberi igazság szerint őt feltétlenül illető teljes jogai mellett; szolanunk kell minél gyakrabban, kik nehezebb percekben is bátran mutattunk nemzetünk alaptörvényeire, s országunk európai fontosságára.

Mi nem örvendettünk igen nagyon azon, midőn a Deák Ferencz indítványán módosítás tétetett; oly elhatározottnak, s oly alkotmányosan kibékítőnek láttuk a nagy honfi által fogalmazott feliratot, s annak általa tett és indokolt védelmét, hogy egy második Hampdon vagy Mirabeau alakját láttuk a pesti parlamentben újra élni, kívántuk és kívánjuk az ő eszméinek diadalát, mert tudjuk a történelemből mi lett Franciaország sorsa Mirabeau után a Bastille megrohanásával kezdett forradalom által. s mi lett Angolhon sorsa Hampdon után Cromvell dietatorsága alatt. Pedig amott egy nép, itt egy a többinél hatalmasabb vitva a harcot, de nálunk nem egy a nemzetiség.

De bárha, a mint mondók, nem örvendettünk a felirat változtatásának, nem reméltük azt, hogy éppen az az ujdon született, s éppen ezért életképességére nézve most a legkényesebb próba alatt álló Reichsrath alkalmat vegyen abból egy gyermekes demonstratorra, melyből kirijon az, mely meszsze áll maga Ausztria attól, hogy mint állam ne kívánja gyakorolni azon souverainitást a birodalomba szövetkezett többi államok felett, mely souverainitás e birodalom különös fejlődésénél s összecsatlakozásánál fogva csak is a personalis unionál fogva és egyes egyedül csak az uralkodó felséget illeti.

A Reichsrath ledobá az álarcot, és láttuk fellivanni titkolt fegyvert, melytől pedig bizony a magyar nemzet még soha sem rettegett. De ott az ellenséges indulat rohama egy más nagy igazságot vetett felszínre; azt, hogy a közvetlenebb Ausztria s annak is kiválólag hadi és polgári burocratiája gyűlöli a magyar alkotmányosságot, de máskint gondolkoznak a lengyelek és csehek, s máskint maguknak az örökös tartományok szabadelvűbb fiai.

Ha a magyar országgyűlés a formalitások mellözése által tán egy kis etikettel botlást követett, nagyot használt azzal, hogy kiugratta a nyulat a bokorból, kimutatta, hogy az osztrák provincia hódítani akar most is, s hogy e hódításvágyat többé már nemcsak a magyar, de cseh és lengyel egyaránt visszautasítja.

Ez által a mi német atyánkfiai a hideg vért elveszték és kitüntették, hogy nem az uralkodó felségnél, hanem egyik örökös tartománya vezéréinél van azon zsibbasztó nyomás, mely, a birodalem kibékülésének, utját állja, s az lesz forrása mindazon veszélyeknek, melyek németekre és magyarokra, lengyelekre és csehekre háromolni foghatnak, ha győz azon politika, mely nem egyéb tartományi önzésnél

*) Az alsó-szászországi gyalog sereg vezére volt Enden. a lovassági Schacken; Fugger svedia; Nicola bajor; Posten Vestphalia; Zobell a francia lovas katonaságot vezényelték. A nassauai gróf is elesett.

szemben egg birodalom európai és benső érdekeivel.

Örvendünk a magyar országgyűlés legújabb il-
domos elhatározásának, és nyugodott lélekkel várjuk
a szót az uralkodó ajkiról, mely mindenestre igen-
igen nagy szó lesz. A magyar nemzet tisztán és
világosan állítja fel politikai programját, nem ki-
ván sem kegyelmet sem jogokat az uralkodó felség-
től, csak azt kívánja, a mit ő az uralkodó házzal
kötött szerződések szerint bir mint tulajdonát, s mit
tőle az uralkodás el nem vehet, és a mihez az ural-
kodó ház feudális birtokaiban lakó népeknek semmi
közük sincsen, s a mibe ha azok beleártják magu-
kat a nemzeti jog ellen cselekesznek, s nyílt pro-
vocatiót követnek el egy alkotmányos és oly füg-
getlen királyság ellen, a minő alkotmányosak és
függetlenek az ő tartományaik soha sem voltak, s
alig ha valaha leendenek.

Látni való tehát, hogy nekünk az osztrák di-
plomátákba nem lehet semmi bizodalunk, hogy ők
szinte már is nyílt ellenségeink; de másfelől világ-
osan kitűnt é két alkalommal, hogy a nagy alkal-
makkor a birodalmon belül lakó nemzetiségek nem
fognak mellettök állani, magatartásunkat tul e hatá-
rokon a világ közvéleménye igazolja, és az uralkodó
felség is magát sokkal higgultabbnak mutatta min
osztrák hivei.

Várjuk a nagy és az uralkodói irgéret szerint
őszinte szót. Ezen szó egy pár évtized sorsát fogja
eldönteni.

Régi levéltárca.

Közlé K. G.

Magyar levelck a kir. kamarától.

I.

Generose ac Egregy domini, Amici obsermi,
Salutem et servitior. meor. commen.

Mivelhogy Kegitek mégh az Tavaly Ezerhatt száz
niolcz esztendeöbely di canak exactiojarull auagy feös-
teöknek szamarull Regestomatth be nem atta, se penigh
az Dicat eppen az az kegitek Warmegiejebeöll be nem
szollgaltatta. Akaram kegietekett feleöle megh thalal-
nom, inttuén eö feöllsege neuenell, hogy kegietek ne
halazna, hanem mind az Regestomotth, s-mind az mi
mégh hattra wacion az Diéaban, mindgiarast hozza be
kegietek eppen, quietantiayuall egietemben, s-igazécha
ell az megh neuezetth adorul walo számadasatt az eö
feöllsege kinchtarto hazanall, ne legien wtollso kegie-
tek. Meliben kegietek eö feöllseghenek kedues, maga-
nak penigh s Warmegieyenek dicheretes es haznos doll-
gotth chelekezik. Tharcha megh Isten kegietekett io
egessegben. Cassoviae, die 29. January Anno 1609.

Gen. ac Eg. Do. Wrar.

Stor et amicus
Geor. Hoffmann.

Külcim: Generoso ac Egregys dnis N. et N. Vice
Comiti et Judium Comitatus Borsod. etc. Dominis, Ami-
cis obseruan.

II.

Generosi ac Egregy domini, Amici obsermi,
Salutem et servitior. meor. commen.

Akaram kegieteknek tuttora aduom, hogy ez idey
Rauasnak gondviselesere ebben az Nemes Warmegieben
walasztottam Daruas Albertth Uramatth. Mintthogy eö
Feöllsege, az mi kegielmes Wrunk kyraliunk az Ne-
mes Warmegiet ez eleöth levele altall megh thalalta
es kegimessen paranchollta, hogy az eskeütetth az Rauo
melle idyen ell walaszza, az my az Connumeratio es
Rauas dollgatth illethy, annak is modon walo weghez
witeleben mindensegittseggell legyen. Annak okaerth
enis szeretettel kerem kegieteketth az eö feöllsege ke-
gimes parancholattia szerenth, walaszza ell az eskeüt-
tetth, es adgia melleje Rauo wramnak, hogy hamareb
es mennel iobban lehetth iaryanak ell az kapu szamla-
lasban es az Rauas dollgaban. Kytth eö Feöllsege io
neuen weszen kegietekteöll, enis meghszollgalom kegie-
teknek. Tharcha meg Isten kegieteketth io egessegben.
Cassoviae die 17. Marty Anno 1609.

Gen. ac Eg. Do. Wrar.

Stor et amicus
Geor. Hoffmann.

Külcim: Generosis ac Egregys dominis N. et N.
Vice Comiti, Judicibus ac Universitati Nobilium Comit-
tus Borsodien. etc. Dominis Amicis obsermis.

III.

Generosi ac Egregy Domini, Amici obsermi.
Salutem et servitior. meor. commen.

Erreöll kelletek kegieteknek irnom: thalaltha megh
engemet az eö Feöllsege Zendrey vduarbiraya, pana-
szolkoduan azon, hogy az nemes uraim itth ebben az
nemes varmegieben az eö feöllsege egerweölgiesy fu-
totth Jobbagytth magoknak eöreökeös Jobbagysagra ke-
szerétk, teömleöczeozes es marhayoknak ell vetele alat;
Neuezett szreht penigh Berenthey Haspar vram egy
Pettre Janos neueö, eö Feöllsege futott Jobbagy em-
berenek ez okon marhayatt el veötte.

Ky mintthogy meltatlan es Orszagunk teörüenie
ellenual dologh. Kegtekett kerem, kegtek ne engedgie
igy haborgattny az eö Feöllsege futotth Jobbagytth,
hizsem az kinek Joszagaban lagnak, annak praestalnak
minden szolgalatotth, azon kiueöll nem kivanhattla azt
senki, hogy eöreökeös Jobbagysagra hittel kötelezek
magokatth: Berenthey Vrammall penigh Pettre Janos-
nak marhayatt adassa megh kegietek, s-ha az Zendrey
vduarbiró, auagy effele szegeny Jobbagiok kegtekett az
illien dologrull megh thalalliak, minden oltalommall es

segetseggel legien kegitek nekik. Kiertt eő feöllsege nagy kegmesseggel leszen kegieteknek, en penigh megh igiekezem zolgallny. Tharcha megh Isten kegieteket io egessegben. Cassoviae die 6. Apr. 1609.

Gen. ac Fq. do. Vran.

Stor et Amicus
Geor. Hoffmann.

(Cim mint az előbbi levelen.)

IV.

Mag: Grosi ac Egry Domini,
Dni Patroni mihi obseruanmi.

Servitiorum meorum deditissimam commen.

Az kegmtetek Hoffman Geörgi Vramnak kwldöt Levelet én aperiáltam (mivel hofi eő keglme ithon ninczen, oda fel hiuattatot Vrank eő feölsegetiöl es Palatinus Vramtul eő Nagatul) meliböl megh értettem, hofi kegmtetek Daruas Albert Vramat patialni in Officio Dicatoris Comitt. Borsodiem a kire immar bizta volt Hoffmann Vram, nem akaria, kinek kegmtetek bizonios okait is adgia. Ennekem Hoffman Vramtul uagiom tanusagom arra, hofi ha az Nemes Vármegie ellen tarto lenne benne, hofi Daruas Vram Rovoak valasztatot, kegmtetek maga keözwl valasztot volna bizonios szemelit arra az Tiztre. De mivel kegmtetek inmaris bizonios es beöczwletes feő embert, ugi mint az Nemes Vármegienek Vice Ispaniat, valasztotta legien arra, azt Hoffmann Vramis nem bania, seöt igen akaria. Czak hofi az kivantatik, hogj eő keglme Vice Ispan Vram be iwieön, es itt more antiquitus solito et usq. in praesens tempus sancte observato, eő keglme Vice Ispan Vram Reversalisat hagivan, az Instructiöt eő keglmenek megh agiam. Kerem ezokaert kegmteteket mintjo akaro Vramat, kegmtetek Vice Ispan Vramat eő keglmet racione praedictae causae kwlgie be, hofi eő keglme az Reversalist meghadvan, Instructionual mehessen ky. Mert Palatinus Vram eő Nagatul Hoffmann Vramnak megh vagio hagivan (igy), senkinek Reversalis es Instructio nelkwl az Dicatorsagot ne conferalia, Azert eő keglmeis Vice Ispan Vram ne ingrauallia. Tarcha megh az Vr Isten kegteteket egessegben sok eztendeigh. Dat Cassoviae die 24. Aprilis 1609.

Mag. Gen. ac Egr. Donum Vrarum

Stor deditissimus
Lucas Kys.

Cim: Magnificis, Generosis, ac Egregys Dnis Dnis N. N. Vice Comiti, et Vniversitati Nobiluim Comittus Borsodien. etc. Dominis et Patronis mihi obseruan. Zempeter (Szent-Péter.).

(Eredetiekből.)

V.

Generosy ac Egregy domini
et Amici nobis obser.

Servity nri paratissima comen praemissa. Az Ur Istenteöl kegteteknek sok iokat s-io egessegeth kywanunk megh adattuy. Ez Lewelwnket kegteteknek megh ado Jambor szolgank által izentwnk kegteteknek neminemv oly dolgok feleöl, az eő Felsege kegmes paranchiolattiából, kiket minden embernek tudny sem io, s-az Or-Orszagnak iwuendeöbely hasznairais neznek. Kegtetek kerjwk, megh halgatuan ez megh mondot szolgankat, hidgie megh szauat és chelekedgiek mindenben ugy, hofi az kegtetek chielekedethy zolgallion az kegtetek megh maradasara. Tarchia megh Isten kegteteket is egessegben. Datae ex Curia nra Thornen. die 4. Januar. Anno Dni 1609.

Earum. Gener. ac Egre.
Dominum Vrar.

Stor et amicus

Comitatum Beregh et Thornia Comes, ac Sacrae Regiae Mattis partium Regni Hungar. Superior. Generalis Capitaneus et Confiliarius etc.

Franciscus Magschy, mpr.

Külcim: Generosis ac Egregys Donis Vice Comiti, Judicibus, Neenon Universitati dnorum Nobiluim Comittus Borsodien. Dnis et Amicis Nobis obseruanmis.

VI.

Generosi ac Egregy domini
et Amici nobis observan.

Servity nri commen praemissa. Az Ur Istenteöl kegteteknek sok iokat s-io egesseges hoszu eletet kywanunk megh adattny. Mivel az Zoliomy es ahoz tartozo Jozságunkbely fogiatkozoth allapatoknak heliere allatasaiert semmikeppen egiebb nem lehet benne, hanem az eő Felsege kegmes consensusabol egynihani napra az Zoliomy hazunkhoz kelletik mennwnk, ahova Isten segetsegeböl kedden, ugimint 6 die Januar megh indulunk. Noha pedig oda sokkaigh keszny nem akarunk, mindazon ltal kegteteknek utunkatis s-aztis, hofi ha ez ideő alat vajamy oly dolog keövetkeöznek, kibeöl kegtetek minket kenszeritetnek megh talalny, talalhassa Geczy Andras Vramat megh feleöte, tuttara akaruk (igy) adny. Tarchia megh Isten kegteteket io egessegben. Datae ex Curia nra Thornen. die 4. Januar. Anno Dni 1609.

(Aláírás, cim mint az előbbin.)

VII.

Generosi ac Egregy domini
Amici nobis obsesvan.

Salute et servity nri commen. praemissa. Az Ur

Istenteől kegtéknek sok iokat s-io egesseges hoszu eletet kywanunk boldogul megh adattny. Ennek eleötte is talaltuk wala megh kegteket, Kirali Urunk eö Felsege es Palatinus Vram eö Naga paranchiolattokból, az Cheghe Casteluuk eppitese feleöl, hogy Orszagunkuak iwuendeö szwksegere s az kegték megh epitetny. Kire kegtökteöl mind ez ideigis semmi bizonios ualazunk nem letth. Mivel penigh tegnagy naponnis eö Felsegenek effeleöl valo paranchiolattiat vettwk, kiben serio paranchiolia eö Felsege, hogy minden halladek nelkwl hozza kezdetuen, megh epitetnenk. Annakokaert kegték kellették megis megh talalnunk, hogy miuel immar az ideö ielen vagion, es az palank faknak le uagatasarais es ala szallitasara alkolmatos ideö vagion, Kegtek adgion bizonios valaszt feleöle, hogy igy az kegték akarrattiat es valaszt ertuen, tudgiuk uagunkat mihez kellessek tartanunk, s-eö Felsegenek is paranchiolattia adhassunk illeedeö valaszt. Tarchia megh Isten kegték sok eztendeigk io egessegeben. Datae ex Curia Nra Thornen. die 9. Februar Anno. Dni 1609.

(Aláírás, cim mint a többin.)

(Eredetiből).

Levelezések.

Temesvár, juliusban. Tek. szerkeztö ur! A jelen soraimnak célja tek. uraságod pártolását oly ügyben kikérni, melyen már sokszor megbotránkoztam. Nem is igen merem előhozni, mert sok elleneim vannak, köztük e részben tek. szerkeztö ur is. — Botrány Isten szent nevét kis i-vel írva látni. Hogy botránynak nevezem, azon tek. uraságod talán nem fog megütközni, mert e név szent a világ kerekiségén minden nép előtt. A lengyel zsidóról egyszer azt olvastam, hogy e nevet

„Adonai“ a sor végén soha sem szakasztja el, hanem ha egészen ki nem írhatja, átteszi a következő sorba egészen; és midőn írja, félbe nem szakasztja, ha bárki lép a szobába. Nem rég olvastuk a hírlapokban, mennyire ütköztek meg némely Árabok, midőn Londonból a kristály palota látogatására kirándulván, annak küszöbén az „Allah“ szent szót emberi láboktól taposva látták. A magyar tudós társaság által 1846-ik évben közre bocsátott „Magyar nyelv rendszere“ a 13-ik §. alatt azt tanítja, mikép 1) Beszéd és verssor elején, 2) Pont után, 3) Kettős pont után is, ha valamely idegen mondat hozatik föl. 4) Minden szorosán vett tulajdon neveknél nagy betű használtassék. Ugy hiszem szorosabb tulajdon név nem is gondolható mint „Isten“, mivel azt annak szoros értelmében más lényre ruházni nem lehet. A keresztények közös okleveleiből, a szent írásból fölhozhatnék erre vonatkozó elég bizonyítványt; de tek. uraságod attól tarthatna, hogy a sekrestyébe akarom vezetni, pedig elég világos, hogy itten helyesírásról van szó. Igaz, imádtak és imádnak jelenleg is népek több képzelt vagy kigondolt istent. Ezekre nézve nem Isten, hanem Apollo, Minerva, Odin, Gää sat. a szorosán vett tulajdon név, isten pedig gyűjtő név. Miért ne tennők meg, ha hatalmunkban áll, a tulajdon nevet a gyűjtő névtől, az egyetlen igaz élő Istent a képzett istenektől írásban is megkülömböztetni, miként azt kegyeletből sokan eddig is tették? — Ámbár az idézett könyv 367-ik lapján Isten kis i-vel íratik, úgy látszik mintha a magyar tudós társaság még sem ellenzené e szent név nagy betűvel írását, mivel azt ugyanazon könyv 141-ik lapján maga is nagy betűvel írja.

Vegye föl: kérem igen szépen, majd egyszer ez igénytelen sorokat becses lapjába, legyen tek. szerkeztö ur maga is pártolója ezen indítványnak, mely mellett, úgy hiszem, nem fogunk magunk maradni.

Körményi.

T Á R C A.

A H O L L Ó K Ö L T Ö.

(Történeti beszély.)

Irta: Sarkady István.

(Folytatás.)

Hosszas betegségének lázas álmaiban szüntelen az érette száműzött Hollóköltő volt előtte mint valami szent álomkép, melyet Morpheus himez éji látványaink közé; fölszigázott phantasiája gyakran lábaihoz bűvölte. mint midőn szívét meglöpté, majd bűvös ajkairól hallani vélte: „én rabod vagyok“, majd édes költemények zengtek füleiben, melyekben lángszerelem gerle hangokon nyögde; majd ismét változtak a képek, s atyját látta magas bírói székből mint midőn kegytelenül száműzé Ayodhia Hollóköltőjét — ártatlanul, oly cselekvényére, melyet tenni belső érzelmei parancsoltak.

Oly sötét, oly komor volt e kép! . . .

Sokszor ugy tetszék neki, mintha az ifju mellette volna,

érezné boldog lehelletét, szerető gonddal ápolná, lesve minden mocnását, szomjazva forró lihegését.

Megfoszthatatlan delej, titkos bűverő láncolá őt a Hollóköltőhöz, az édes bilincseket nem tudta, nem akarta összetépni, mert csak e bilincsek adtak neki boldogságot . . .

Most midőn egészsége helyreállott, a bűvös álmak betegségével együtt eltűntek! — többé nem látta az ifjút, nem hallotta a vigasztaló zengeményeket.

Az, fájt neki, hogy egészséges lőn!

Idégenkedését most még inkább érezteté Satyavratával mint valaha. Kerülte társaságát, futotta az embereket, nyugalmat az elvonultságban talált, hol szerelmi ábrándokban élt.

Valami titkos sugallat, valami édes boldogító sejtelen megszilárdítá híreben, hogy a lánglelkű Hollóköltő által még mindig szeretve van, szeretve úgy mint szeretni jobban és nemesebben nem lehet: némán és hallgatagon . . . messze, nagyon messze, hova a hontalanság száműzé, de szeretve, imádvá a távol bujdoklásban is . . . És ez eszme rugékonyságot kölcsönözött idegeinek, hatványozá szerelmét; örült és sirt — a mint érzeményei tulsulyra emelkedtek, vagy remegnie kellett a száműzött életeért! . . .

VI.

Midőn zajos események a mult eltörlesztésével és a létező viszonyok fölforgatásával fenyegetőznek, éppen akkor visszahatást idézve elő; a szerelem legnagyobb buzgalmat fejt ki, hogy napfényre hozza a hűség kincseit, s a fitymált könyvek, az elhullatott arcrózsák, mintegy gyupontban egyesülnek a küzdelemre, s egymást kölcsönösen termékenyítve, általánosságra emelik magukat, érvényesítendő az elhaló reményeket, kárhóztatva az önzést, buzdítva a nemes érzelmeket.

A valódi szerelem megveri a mesterkéltség méltóság ragyogását, mely a fényt a boldogsággal, a szenvedést mély érzelemmel cseréli föl, hanem az egygyólvadás utáni forró vágyában erősödik.

Satyavrata érzé, hogy nincs úgy szeretve mint ohajtáná, de valamint a csillagász, hogy a bolygókat ragyogó pályájokon kövesse, nem várakozik rá, míg az anyag, tér és mozgás lénezegét kitanulta. Satyavrata is azon hiszemben volt, hogy előleges megismeret nélkül, a birás által nyerendi meg Cosaliának szívét . . .

Végre a menyegző napja elérkezett.

Radsáhk, braminok, papok fejedelmek, országnagyok roppant számmal gyűltek össze az ünnepélyre.

Még néhány perc s Satyavrata országába ragadja bájos aráját, midőn váratlanul Pidrubadi papja megjelenik, követve tudósok, bölcsészek, mágusok és a nép véneitől, utjában nagy hangon hirdetve, hogy ő megmenti Ayodhiát az éhségtől.

Nagy sensatiót okozott az idegen nyilatkozata, ujjongtak nyomában, s sokan üdvözültnék képzelék magukat, hogy palástjának szélét csókolhatták; lehet mondani, hogy karjainkon vezették a király elébe.

Komoly méltósággal lépett az idegen a terembe, mindenkinek szeme felé fordult, azzal a néma kérdő tekintettel, melyben kíváncsiság, remény és öröm nagyon kifejezve.

A király nem tudta az eseménynek sem értelmét, sem jelentőségét, hirtelen trónjára ült, s intett a jövevénynek, hogy beszéljen.

Roppant csend állt be, melyet a jövevény szakasztott meg, következő beszédével:

— Háladatlan hazában születtem! — mondá komoly ünnepélyességgel! — hol nyomor és nélkülözés volt — mindennapi kenyerem! Vágyaim föllengők voltak mint maga a lélek, mely magával ragadta izzó képzeletemet; kicsinylém sorsomat, boldogság után sovárgék. Ekkor támadt szívemen egy seb, mely szakadatlanul vérzik azóta! Azon eszme, mely folyton emészté bensőnket, rendszerint egyenlenséget támaszt az ész és képzelőtehetség, az értelem és akarat között, melyeknek egymással küzdelme végre elsodort, — s elhagyám a hont . . . Messze, nagyon messze jártam, az idegenek fölkaroltak, ujevemet a hír és dicsőség szárnyaira vevék; — akkor fölébredt bennem a honvágy. Oh, mert a hon nem tagadja meg saját szülöttjét, de az emberek kegyetlenek: eltasztják maguktól azokat, kik magas lelkierejük által a nemzetiség érdekeinek előmozdításában felistenekké emelődnek, nem ohajtva, nem kívánva semmit, csak igazságos elismerést! . . . Visszajöttem tehát hazámba . . . Itt bemerészeltem nézni a napba, hogy az öröm és világosság kutfejenek új dicsőnyeket zenghessek. Lelkem szomjazott, s én fölaltam az üdv forrását, A fonség elragadta lángzó lelkemet, egy véletlen pillanat, — s én azon percben, mely minden ohajtásomat megadni látszék: — mindent, mindent elvesztettem! Száműzetem! Milyen a hazátlanok sorsa? azt nem beszéltem el nektek, mert talán megzavarnék. Szomorú napjaimban a tudományokat szomjazám, betanultam a jóslat, bűbájlás, delejezés és a magia titkait . . . És most hálá az isteneknek, hogy szerenésés lehetek tudományom, s az égtől nyert hatalmam által megmenteni Ayodhiát, az én szeretett

hazámat az — éhségtől, miként megmentém — oh király! — leányodat, Cosaliát a — haláltól.

E pillanatban a mellékterem függönye föltárult, s Cosalia ohant be, szerelmi elragadtatással kiáltozva:

Hollóköltő, életem megmentője, mindenem!

— Ez ember őrvjög — szólalt meg ijedelmes hangon Satyavrata.

— Azt hiszed? — válaszolá hirtelen a Hollóköltő és ifju gyorsasággal megragadta kezét, miáltal Satyavrata ugyanazon lélekrázó rángást érzé egész valóján, melyet akkor érzett, midőn a pagodában a szentély függönyeit megtogta. Ezáltal annyira megrémült, hogy a Hollóköltőben felsőbb lényt sejtve, vallásos áhitattal térdre hullt, mondván:

— Igen is Ayodhia nemes királya és ti bölcs jelenlevők! ez ember adá nekem a gyógyfüvet, melylyel Cosaliát a halál torkából kiragadtam. Övé a dicsőség, mert ő a rettenthetlen hatalmu Pidrubadi papja.

Éljen Ayodhia Hollóköltője! — kiálták szent félelemmel a jelenlevők.

Igen is az vagyok, testvéretek! — mondá és levetvén álszakállát s parokáját, ifjuságának teljes virágzásában állott ott.

Mi által bizonyítod be szavaid igazságát? — kérdezé Kana-Kavarna.

— Igen, ő az! mondá leirhatatlan érzeménnyel Cosalia. —

— Feleljen ő — ismétlé az atya.

— Csudatáteleim által — válaszolá méltóságos kenettséggel az ifju.

(Vége köv.)

Heti szemle:

— A „Falusi Gazda“-ban olvassuk, hogy Nyiregyházan július 3-én délután 15 percig tartó sűrű jégeső volt, mely a 35,000 holdra terjedő városi határ felét elpusztította.

— A „Pécsi Lapok“ szerint Vaiszló város jegyzőjét, Kmetty Istvánt f. hó 8-án virradóra egy szakasz lovas katonaság elfogta, s a pécsi katonai fogházba kísérte. Oka elfogatásának még nem tudatik.

— A tanulmányi bizottmány biztos hallomás szerint a m. kir. helytartótanácsnál kineveztetett. Van két elnök, 5 bel- és 3 kültag. Elnöke b. Sennyei lemondása folytán jelenleg nincs. Alelnök: Danielik János ő mlga.

— Deák Ferenc nagy érdemü hazánkfia választóinak arcképe kiadhatásába oly feltét alatt egyezett bele, hogy az e vállalatból befolyó minden jövedelem a pestvárosi árvaházat illesse. Megjegyzendő ezuttal, hogy Deák Ferenc 1842 óta nem hagyta magát arcképeztetni.

— F. hó 7-én délután 1—4 óra közt borzasztó jégverés volt Veszprém és Fehérmegye határain, mely iszonyu pusztítást vitt végbe.

— A „P. L.“-nak írják Bécsből, hogy az udv. kancellária javaslata több ivből álló okmány, lépésről lépésre a feliratot közli, tisztán és határozottan megállapítván mindazt, mit a kívánalmak közül meglehet adni, s mindazt, mit a birodalom eszélyeztetése nélkül nem lehet. Sem a 47-ki, sem a 48-ki állásponthoz szigoruan nem ragaszkodván, oly alapot igyekszik alkotni, melyen a fejedelem és nemzet közti kibékülés lehetséges.

— Toldy Ferenc f. hó 13-án délután igttatott be nagy ünnepélyvel az egyetemben a magyar nyelv és irodalom nyivános rendes tanári székébe.

— A „Pécsi Lapok“ a szabadságos katonák behívásáról

tesznek említést. E behívottak közt olyanokat is látni, kikről korukra nézve föl lehet tenni, hogy a 10 évi kapitulációnak már rég megfeleltek.

— Az adóbehajtás f. hó 20-án, mint a „Korunk“-ban olvassuk, Erdélyben is meg fog kezdődni.

— A cs. kir. rendőröknek felosztásáról terjedt hireg kissé kora, mert a „Wanderer“ szerint a rendőrminiszterium a magyar főkancellária kívánata folytán e kérdést egyelőre függőben tartandja.

— A zágrábi országgyűlésben július 13-án az unio kérdés szavazat alá került, s a szigoruan vett nemzeti párt győzött. A középponti választmány javaslata 120 szavazattal 3 ellen elfogadtatott. Slavonia és Szymia követei, valamint a mágnások a szavazásban nem vettek részt. A szavazás előtt azon indítvány is elfogadtatott, hogy ha az országgyűlés az unio kérdés végérvényes megoldása előtt felosztatnék, mind e napon hozott határozatok semmiseknek tekintetnek.

— F. hó 2-án Miglicről (Morvaországban Brünn mellett) a postamester egy majd 18,000 ftnyi pénzüsszeggel megszökött; utját Magyarország felé vette és városunkban állapodott meg. E szegény ördög a miglici posta éltés tulajdonosnője által férjül vétetvén magát, oly kevéssé tisztel e frigyét, hogy az ottani vendéglő szobaciusával szövetségbe, a szokás tervét kifőzték. Szerzett tehát magának egy Bauner János műtálcács névre kiállított munkakönyvet, s várta a jó szerencsét, míg a miglici postahivatalból egy szép értékű levél tartalmával tovább állhat. Ez, mint főnebb említők, megtörtént; itt lakott Szegeden szép csendesen s földet akart vásárolni. Ezen hibás expeditio az öreg postamesternek sehogy sem tetszett, azonnal följelenté a kétoldalú hiányt, s a brünni rendőrigazgatóság megtette intézkedéseit. A megugrott madár párja (a szobacius) után vágyódván, irt neki Szegedről, hogy öt Vácra várja; e levél elfogatott, s egy rendőrbiztos egy szolgálival polgárruhában azonnal Vácra indult. Néhány nap mulva Vácra ismét egy levelet fogtak fel, melyben utasítá kedvesét, hogy Szegedre jöjjön s a „fekete sas“ vendéglőben szálljon meg, s ott kérdezősködjék utána. A rendőrbiztos tehát szinte Szegedre rándult s nevezett vendéglőben leste a megugrottat. Múlt szombaton már minden reményt vesztve, vissza akart rándulni, midőn öt egy, az ügy folyamát ismerő — Kemény, ügyes biztosunkra figyelmeztette. A német rendőrbiztos tehát az alkotmányos biztoshoz folyamodott, kinek még az nap sikerült kipuhatolni, hogy a jó madár a pincér lakásán, a Zsótér-házban tartózkodik. Ott meglepetve, biztosunknak csakhamar bevallá kiletét, az elloptott pénzből száz darab százas bankjegyet még előadhatott, a hiányzó 7000 ftot ellopták tőle, midőn Pestről Cegléd felé utazott; természetes, hogy a lopott jószágot ő nem is kereshette. Egyik leveléből kitűnt, hogy mérget is tart magánál, mit nála meg is találtak. Még szombaton éjjel szállították el Brünnbe illő kísérettel, nem annyira, hogy ne jéne, mint-

hogy az igazságnak átszolgáltassák. Ezuttal is derckasan megfelelt az alkotmányos biztosi névnek derék Keménynek, ha mindjárt saját ellenén segített is e tette által, a mi különben a magyar embernek sajátsága. Hisszük, hogy ez értékes fogásért az illő jutalom sem fog elmaradni.

(Sz. H.)

— Garibaldi a genuai központi bizottmányhoz levelet irt, melyben felszólítja, hogy a garibaldi-diszkard-egyletet feloszlassa, s minden intézmény felett örködjék, mely nevében történik.

— Portugallia elismerte az olasz királyságot azon föltétel alatt, hogy egy netalán az olasz ügyek rendezésére összeülendő európai congressusban ő is résztvehessen.

— Nápolyban egy domokosrendi kolostorban hir szerint igen fontos okiratokat fődöztek fel, melyek vallás-politikai, Rómával összeköttetésben álló összeesküvésre vonatkoznak.

— Turini hírek szerint a most látszó üstökösnek Cavour nevet indítványoztak adni, mely indítvány általános vizsgálagra talál.

— Az új török szultánnak az osztrák császár nevében, gr. Pallffy hazánkfa fog szerencsét kívánni.

N.-Beckerek, jul. 20-án. Tegnapelőtt meglátogatván városunkat Ignatovics Jakab országgyűlési képviselő, legott 250 szövétnelkkel éji zenét adtunk neki, s Vecsey ügyvéd idvezletére lejött, közénk és büszkének s hatalmasnak vallotta magát, hogy mögötte 3000 ember ad sulyt fölléptének és nyilatkozatainak.

Később a Casinoban lakoma levén, vigan lettünk volna, ha kissé őszinte demokrata lelkünket az osztály-fesz nem zavarja, mely fájdalom itt még a tulságig uralg összeolvadás helyett külön külön asztalokhoz és sarkokban csoportosul.

— — ay — — or.

Temesvári ujdomságok.

— A honvédségélyző egylet Temesvárott 21-én d. u. tartá alakuló gyűlését, mikor is a torontáli egylet elnöke Rákóczy Zsigmond ezredes, fő és aljegyzője, Berecz Imre és Beliczay Sándor, mint bizottmányi tagja Niessner Ján. urak jelentek meg, minket a tett mezején idvezlendők. Testvéri gyengédségük jegyzőkönyvileg örökítették. Elnöknek az eszme itteni első apostola B. Lo-Presti Árpád kiáltott ki közlekedéssel, másik elnöknek Mesko Gyula tanácsnok, pénztárnoknak Simon Imre urak hasonlag. Jegyző lett Ötevényi.

A tárgyalások jelentékenyebb pontjait jövő héten, most csak jelentjük, hogy a megyegyűlés napján d. u. lesz a jövő gyűlés, hol az alapszabályok fognak elővételni.

Felelős kiadó Hazay Vilmos.

HIRDETÉS.

Ház eladás.

Temesvár jözsefkülvárosának temploma ellenében a31-ik szám alatti ház, mely 8 lakást, 3 boltot, kertet és más alkal-

matosságokat magában foglal, szabad kéz alatt elfogadható feltételek mellett eladható.

A közelebbi feltételek házban a tulajdonosnál tudakozolándók.

Nyomatott Hazay M. és fia Vilmos betüivel Temesvárott.

☞ Azon t. c. előfizetők, kik a lapot megtartották, tisztelettel fölkéretnek a díjak hovahamarábbi beküldésére, nehogy a szétküldésben fönnakadás történjék.

A kiadó.